

СУЧАСНІ МІСТА ЯК ТОЧКИ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО І ГУМАНІТАРНОГО РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА

Білецька В. О., магістранта,
наук. кер. – **Оболенцева Л. В.**, канд. екон. наук, доц.,
*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова, Україна*

СТРАТЕГІЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ ТУРИСТИЧНОГО ТА ГОТЕЛЬНО-РЕСТОРАННОГО БІЗНЕСУ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Програми розвитку туристичного та готельно-ресторанного бізнесу є складовою стратегії стійкого розвитку України. Мета стратегій розвитку – це впровадження європейських стандартів у життя країни та вихід на провідні позиції серед світових лідерів. Основою реформ розвитку туристичного бізнесу є: створення сприятливого оточення для ведення бізнесу, розвиток малого та середнього підприємництва, залучення інвестицій, міжнародна торгівля та підвищення ефективності ринку послуг.

З метою формування стратегії стійкого розвитку України необхідно проводити ґрунтовні дослідження основних проблем, що мають відношення до розвитку туризму, всіх його складових та окремих частин; обговорювати проблеми конкурентоспроможності України та методи просування провідних ланок на європейський ринок туризму, його рівень конкурентоспроможності, а найголовніше – розвиток в умовах євроінтеграції. Ринок туризму розглядається як контекстна ланка розвитку інтеграції в середовищі Євросоюзу, а також підштовхування його до розвитку інфраструктури на усіх стадіях управління.

Розвиток туризму та усіх його складових стимулює зростання національної економіки. Це також важливо для регіонального розвитку, оскільки за допомогою цього створюються ширші можливості для туризму завдяки унікальним природним ресурсам та культурній спадщині.

Для країн Євросоюзу туризм вважається одним із важливих факторів підвищення рівня розвитку економіки країни, зменшення бідності, збільшення робочих місць та соціального розвитку. Українська туристична індустрія також намагається розвиватися на рівні з провідними країнами, але темпи розвитку залишаються на рівні нижче середньосвітового.

За даними Всесвітньої організації подорожей і туризму (WTTC), у 2015 р. прямий внесок туристичного сектору економіки України у ВВП становив 29,0 млрд. грн. (1,4% від загального ВВП), прогнозується його щорічне зростання на 2,9% до 2026 р.; щодо кількості зайнятих, то вона становила 214,5 тис. осіб (1,2% від загальної кількості зайнятих в економіці) [1].

Однією з проблем розвитку галузі є низька якість управління та відсутність оптимізації у відповідності до потреб країни. Низька ефективність

вертикальної системи управління сфери туризму та готельного господарства ускладнюють державну політику та її реалізацію на місцевих та регіональних рівнях.

Саме тому формування маркетингових механізмів щодо управління конкурентоспроможністю економічної системи, створення сприятливих умов співпраці, забезпечення позитивного інвестиційного та інноваційного клімату в країні може дати вихід українським компаніям на ринок Євросоюзу.

Основні завдання щодо євроінтеграції туризму та готельно-ресторанного бізнесу:

- 1) удосконалення нормативних та правових актів;
- 2) залучення інвестицій для розвитку інфраструктури;
- 3) підняття питань щодо розвитку туризму по всіх обласних та місцевих державних адміністраціях;
- 4) підготовка фахівців для сфери туризму;
- 5) підвищення вимог кваліфікації і стандартів вищої освіти у галузі туризму та готельного господарства;
- 6) збільшення фінансування з боку держави;
- 7) стимулювання та підвищення попиту до національного продукту.

Готельно-ресторанний бізнес є одним із перспективних та успішно розвинутих напрямків бізнесу в туристичній індустрії. Цілями цього бізнесу має бути орієнтація на Європейські стандарти сервісу та якості.

У рамках імплементації угоди про асоціацію з Євросоюзом у сфері туризму в березні 2017 р. прийнято Стратегію розвитку туризму та курортів до 2026 року. Вона визначає інтегрований підхід до формування і реалізації державної туристичної політики за такими напрямками, як безпека туристів, нормативно-правова база сфери туризму та курортів, розвиток туристичної інфраструктури, розвиток людських ресурсів, маркетингова політика розвитку туризму і курортів України [2].

На основі проведених досліджень, можна прийти до висновку щодо підвищення конкурентоспроможності туристичного та готельно-ресторанного бізнесу і сказати, що механізми керування є складними оскільки державні адміністрації приділяють увагу розвитку по регіонах окремо, а не в цілому по країні. Основні результати євроінтеграції України до складу Євросоюзу продемонстрували поглиблення інтересів іноземних держав до окремих регіонів. На даний час виконано більшість запланованих дій щодо розвитку туризму в країні, підготовлено зміни у Законі України «Про туризм» на покращення, прийнято стратегію розвитку туризму та курортів до 2026 року, впроваджено позитивні зміни у сфері туризму з інвесторами Євросоюзу.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Travel & Tourism Economic Impact 2016. Ukraine [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.wttc.org/-/media/files/reports/economic-impactresearch/countries-2016/ukraine2016.pdf>.
2. Кабмін ухвалив Стратегію розвитку туризму та курортів до 2026 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу :

Блажко Я. О., Макарова М. В., студенти, ф-т арх.,
наук. кер. – **Касинюк Л. А.**, канд. филос. наук. доц.,
*Харківський національний університет
будівництва та архітектури*

ПРОБЛЕМА БЕЗРОБІТТЯ І ПОЛІТИКА ЗАЙНЯТОСТІ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ

За останні 4 роки (з 2013 по 2017 рр.) рівень безробіття в Україні знизився на 0,3 відсотки. Такі дані в жовтні оприлюднила Державна служба статистики. Безробіття – соціально-економічне явище, за якого частина осіб не має змоги реалізувати своє право на працю та отримання заробітної плати (винагороди) як джерела існування. Безробіття є одним із істотних факторів, який впливає на соціально-економічне становище населення України, визначає його бідність і масштаби трудової міграції. Близько 15% працездатних українців залишили рідний дім й мігрували: хтось – до Росії, хтось – до Європи. Фактично, трудовим мігрантом став кожен сьомий громадянин України. Актуальною є проблема молодіжного безробіття, адже молодь без досвіду роботи зазнає найбільших труднощів у пошуку роботи, особливо офіційного працевлаштування.

Активним посередником на ринку праці між роботодавцями і шукачами роботи, яка на безоплатній основі надає послуги із пошуку підходящої роботи та підбору персоналу, є державна служба зайнятості. Проте це не означає, що можна знайти гідну роботу. Високооплачувані вакансії не доходять до простих безробітних. Той, хто реально хоче знайти гідну роботу, повинен якось «віддячити» інспектору служби зайнятості. А це вже хабар посадовій особі.

Вирішити більшість проблем можливо тільки завдяки прискоренню темпів будівництва ринкової соціально-орієнтованої економіки. Україна належить до країн світу, де сформовані висококваліфіковані трудові ресурси практично для всіх галузей господарства. На жаль, ідея розбудови держави, пов'язаної з реалізацією соціально-економічних реформ, поступилася місцем корупційному прагматизму.

Існує і інша проблема – демографічна. В країні прискорюється старіння нації, зростає чисельність і питома вага непрацездатного населення. Поширенню цієї проблеми сприяє розвиток системи соціальної допомоги, дотацій і пільг, які знижують потребу в праці окремих соціально-демографічних груп населення, особливо жінок, учнівської молоді та пенсіонерів. Але найскладнішою проблемою є перехід фахівців у сферу неформальної зайнятості, тіньової економіки, міграція за кордон.

Слід визначити дві найбільш розповсюджені в Україні форми безробіття: приховане безробіття та сільське безробіття. Приховане безробіття – це неповна